

Скелястий берег, спокій, забуття,
Печери, гроти, голубі затони,
Вітрил і хвиль безжурні перегони,
Небес і вод заобрійне злиття.

Бентежне, щемне, дивне відчуття:
Стоїш на кручі, ніби на престолі,
І дякуєш всевишній добрій волі
За дар неоціненний — за життя.

Відкіль і як ти виник з небуття,
Таять в секреті всевіту скрижалі.
Живи собі у радощах, печалі
І знай, що кожна мить — без вороття,

Шануй свій час, бо ти — його дитя,
А далі — вічний спокій, забуття.
